

Ens va visitar el Senyor Bisbe

Monseñor Daumal, és un dels quatre bisbes auxiliars de Barcelona. Ell és l'encarregat de la comarca del Vallès.

Monseñor Daumal és fill de Badalona. A través de la seva vida sacerdotal ha estat a Rubí com a vicari i a Sabadell com a Rector. Per tant coneix el Vallès.

És senzill, obert, a l'abast de tothom. Ben diferent de l'imatge de Jerarquia Eclesiàstica que sovint ens hem format.

El diumenge, dia 23 de novembre, va visitar el nostre poble. Es va presentar d'imprevist per tots nosaltres. Sense cerimònia.

Va celebrar la Missa. Era el dia de la despedida de Mossèn Tomàs. Va ser una missa senzilla, i sincera, tant l'homilia del senyor Bisbe com l'adéu-siuau de Mossèn Tomàs.

Després de la Missa, a la rectoria, vàrem poguer-hi parlar amb el senyor Bisbe. Tots els que érem allà teníem ganes d'informar-nos sobre el futur de la nostra parròquia. Ell ens va parlar d'això i de moltes altres coses, doncs, com ell diu «enraona molt». I el molt que va dir era realment interessant. Per això ho vam apuntar per al «Ronsana».

Va parlar de diversos temes d'acord amb les preguntes que li fèiem:

EL PROGRÉS I L'ESGLÉSIA

—Què n'espera del progrés?

—Realment la ciència és meravellosa. Se'ns fa difícil creure que en aquests moments tres homes arribin a la Lluna. No ho hem pensat prou bé això, no!... Com tampoc hem pensat prou bé el que signifiquen els avenços de la medicina, de la física...

Podem creure que això es contraria als valors espirituals de l'home que ens perjudica en aquest aspecte. Però jo sobre aquest punt sóc optimista. Crec que el progrés, en conjunt, és a la llarga, una millora important de l'home. Més aviat l'ajudarà.

—Quin paper fa l'Església en el món del progrés?

—S'ha de partir d'una base: hem d'admetre com a fet real aquest progrés. Com també la transformació de pobles i ciutats, els canvis de costums, etc... que això comporta. No podem tancar-hi els ulls. Partint d'aquí, l'Església ha d'evolucionar i posar-se constantment d'acord amb la realitat. L'Església s'ha de revolucionar.

EL NOSTRE BISBAT

Tenim sobretot dos grans problemes: El primer, l'entrada en massa d'immigrants. Aquí, en aquests pobles, ja el comenceu a tenir. Doncs ara penseu a Sabadell, Terrassa, Rubí... que en vint anys han doblat la població. És una població que no s'integra a la ciutat, i això fa que aquesta perdi totalment la personalitat i sigui cada vegada més amorfa.

Per altra banda, també es fa difícil que els sacerdots, les parròquies, puguin arribar com cal a tota la gent. És gairebé impossible.

El segon problema és el de la desigualtat en la distribució de les parròquies: resulta que n'hi ha el mateix nombre a l'Alt Penedès (una comarca amb 25.000 habitants) que a Terrassa, Sabadell, Hospitalet i Badalona plegats (amb més de 500.000 habitants). Això es va arreglant de mica en mica. Però, és clar, és molt difícil.

Després li vàrem preguntar sobre si posaria, com havíem sentit dir una oficina en un poble del Vallès, per poguer rebre a la gent de la comarca:

—De moment no. Més que això he cregut interessant les visites a cada poble. Crec que és millor anar a veure i parlar amb la gent, en els seus pobles. Per això sempre vaig a un lloc determinat: Diumenge passat, a Llerona, ahir, a Bigues, avui a Santa Eulàlia.

SANTA EULÀLIA

El tema que ens interessava més a tots erà, com és lògic, el nostre poble: Mossèn Tomàs ens deixa. Tindrem aviat nou rector? Qui regirà la parròquia d'ara endavant? Ell ens va dir:

—A partir d'ara, Santa Eulàlia tindrà els serveis de l'equip que porta les parròquies veïnes. Són quatre sacerdots i esperem que un seminarista que aviat serà ordenat, en Jaume Abril, s'integri dins l'equip. Llavors seran 5 sacerdots que es cuidaran de cinc pobles. Però creiem que és millor que segueixin formant equip i que no es quedin aïllats, un d'ells a cada poble. I crec sincerament que com a equip funcionen molt bé. No tindreu un rector però us puc dir que l'equip s'encarregarà seriosament de Santa Eulàlia.

* * *

Tot parlant de Santa Eulàlia, vam tocar el tema dels forasters que vénen:

—Teniu de fer tot el possible perquè aquesta gent no quedi separada de vosaltres. Pot venir el dia en que es perdi la consciència de poble que ara teniu tan formada. Però també és veritat que això no passarà si ajudeu a integrar-se a tots els forasters, convidant-los en les activitats del poble.

EL TREBALL DEL CRISTIÀ

Quan ja ens en anàvem ens va dir:

—La transformació del nostre món, concretament de la nostra província, és una realitat que no està pas acabada. Ara Barcelona té dos milions d'habitants, però a l'any vuitanta en tindrà cap a cinc. Per altra banda la realitat també ens diu que el nombre de sacerdots no serà pas més elevat. Què cal fer, doncs? Cal que els que no són sacerdots, els seglars cristians, treballin i es responsabilitzin més. Serà, per l'Església, l'època de la responsabilització dels seglars. De moment encara no s'hi ha arribat. Encara no sabem actuar sense el mossèn. Però hem d'esforçar-nos per arribar-hi.

